

a n. hledíc k § 265 tr. ř. k trestu tuhého vězení na 6 (šest) měsíců a k pokutě 10.000 K, v případě nedobytnosti k dalšímu trestu tuhého vězení na 10 dní a snížil mu trest na svobodě na tři měsíce tuhého vězení — a uvedl v tomto směru

v d ů v o d e c h:

Odvolání obžalovaného do výroku o trestu jest odůvodněno. Nejvyšší jako zrušovací soud nemá sice příčiny, by přihlížel k jiným polehčujícím okolnostem, než které vzal v úvahu soud nalézací, má však v souhlasu s odvoláním za to, že nalézací soud nepřihlížel náležitě k trestu vyměřenému pro dříve rozsouzený zločin podle § 98 b) tr. zák., a to ani k trvání tohoto trestu ani k jeho stupni. Uvážili-li se, že lichevní zavinění obžalovaného bylo oproti dřívějšímu zločinu rázu lehčího, kdežto trest pro zločin mu vyměřený byl dosti značným, jest označiti nynější trest za nepřiměřeně vysoký. Soud nalézací měl pravděpodobně za to, že mu brání předpis § 16 zákona o trestání válečné lichvy ve vyslovení nižšího trvání trestu na svobodě, nežli stanoven je v § 11 čís. 4 citovaného zákona. Zákazem § 16 však nebylo ničeho změněno na základní zásadě §§ 34 a 35 tr. zák., jíž dává průchod v tomto případě použité ustanovení § 265 tr. ř. Za podmínek § 265 tr. ř. je tedy při vyměřování trestu v rozsudku pozdějším hleděti ve smyslu zásady § 35 tr. zák. k trestu za těžší čin trestný stanovenému, a byl-li činem těžším čin posouzený rozsudkem dřívějším, stačí doplniti trest za tento čin vyslovený na míru předpokladatelnou pro případ jednotného vyměřování trestu bez ohledu na to, že trest za lehčí čin, posouzený rozsudkem pozdějším, o sobě je po zákonu nesnižitelný pod sazbu. Bylo proto odvolání obžalovaného vyhověno a trest mu snížen, jak svrchu uvedeno. Ke snížení pokuty dojiti nemohlo, poněvadž není zákonem dovoleno (§ 16 zákona o lichvě), ke snížení nepatrného náhradního trestu nebylo důvodu.

Čís. 860.

Odpor (§ 427 tr. ř.) může podati pouze obžalovaný, nikoliv za něho jeho otcovský opatrovník.

(Rozh. ze dne 23. května 1922, Kr I 245/22/1.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl v neveřejném zasedání odpor a zmateční stížnost nezl. Václava R-a a jeho otcovského opatrovníka Františka R-a do rozsudku krajského jakožto nalézacího soudu v Jičíně ze dne 21. prosince 1921, kterýmž nezl. Václav R. byl uznán vinným zločinem krádeže dle §§ 171, 173, 174 II c) tr. zák.

D ů v o d y:

Obžalovanému nezl. Václavu R-ovi, dne 24. listopadu 1905 narozenému, byl napadený, v jeho nepřítomnosti vynesení rozsudek doručen protokolárně u okresního soudu v L. dne 25. ledna 1922. Nezl. Václav R. se tehdy výslovně veškerých opravných prostředků vzdal a žádal, aby mohl trest odpykati u okresního soudu v L. Přes to podal on a jeho otcov-

ský opatrovník proti rozsudku tomu včas odpor a zmateční stížnost. Ježto nezl. Václav R. se opravných prostředků vzdal, byly odpor jeho dle § 427 tr. ř. a jeho zmateční stížnost dle § 1 čís. 1 a § 4 čís. 1 zák. ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. z r. 1878 zavrženy, což ohledně zmateční stížnosti již soud první stolice učiniti měl. Odpor otcovského opatrovníka proti cit. rozsudku zavržen byl proto, poněvadž dle § 427 tr. ř. má právo, podati odpor, pouze obžalovaný a poněvadž výjimečné předpisy §§ 282, 283 tr. ř. na právo, podati odpor, vztahovati nelze (Storch II. str. 541).

Čís. 861.

Bylo-li hlavní přelíčení odročeno, nelze je konati v dobu původně stanovenou, třebas odročovací usnesení bylo obžalovanému doručeno až po termínu původním, jen když obhájce se byl dozvěděl o odročení před původním termínem.

(Rozh. ze dne 23. května 1922, Kr I 245/22(2.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti Františka R-a jakožto otcovského opatrovníka obžalovaného nezl. Václava R-a do rozsudku krajského, jakožto nalézacího soudu v Jičíně ze dne 21. prosince 1922, kterýmž nezl. Václav R. byl uznán vinným zločinem krádeže dle §§ 171, 173, 174 — II c) tr. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

V této trestní věci mělo se konati hlavní přelíčení dne 21. prosince 1921, o 4. hod. odpolední, bylo však usnesením ze dne 18. prosince 1921 odloženo ku 30. prosinci 1921 na 11 hod. dopolední. Usnesení to doručeno bylo obhájci obžalovaného dne 21. prosince 1921 před 3. hod. odpolední a obhájce poslal obžalovaného, jakož i jeho za svědka předvolaného bratra Františka domů s tím, by bez předvolání dne 30. prosince 1921 k soudu se dostavili. Přes to konalo se patrně následkem nedopatření hlavní líčení v uvedené věci dne 21. prosince 1921 a když obžalovaný, jenž dle protokolu o hlavním přelíčení k němu se dostavil bez obhájce, odešel, bylo usneseno, by se dle § 427 tr. ř. konalo líčení v nepřítomnosti obžalovaného. Když obžalovaný domů se vrátil, bylo mu doručeno odročující usnesení dne 22. prosince 1921. Zmateční stížnost, uplatňující proto zmatek dle § 281 čís. 3 tr. ř., jest v právu. Obžalovanému byla sice obsílka k uvedenému líčení doručena, než odročujícím usnesením byla tato obsílka zrušena a nelze proto za to míti, že obžalovaný byl k tomuto přelíčení řádně obeslán. Tomu není na závalu ta okolnost, že mu odročující usnesení bylo doručeno až 22. prosince 1921, poněvadž obhájci jeho dotyčné usnesení bylo doručeno včas a on jím o něm byl vyrozuměn. Ta okolnost, že obžalovaný k líčení přišel a beze všeho vysvětlení odešel, nemůže mu býti rovněž ku škodě, neboť, pakli soud první stolice přes odročení líčení, je předsevzal, nařídil tím líčení nové, k němuž měla býti ku přípravě pod následky zmatečnosti obžalovanému poskytnuta dle § 221 tr. ř. lhůta